

POSTANOWIENIE

16 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 16 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S.H.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S.H.
od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu
z 4 grudnia 2025 r., II Ca 819/25,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od S.H. na rzecz Bank spółki akcyjnej w W. 2700 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia S.H. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powód S.H. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z 4 grudnia 2025 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących

poważane wątpliwości oraz wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne:

1) Czy pod pojęciem „obowiązków wynikających z ustawy wobec konsumentów” o którym mowa w art. 59 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (dalej: „u.k.k.”) należy rozumieć również wypełnienie przez kredytodawcę obowiązków informacyjnych do których odsyła art. 45 ust. 1 u.k.k.?

2) Czy pod pojęciem „prawidłowego” zrealizowania obowiązków wynikających z ustawy wobec konsumentów o którym mowa w art. 59 u.k.k. należy rozumieć obowiązek kredytodawcy do udzielenia konsumentowi informacji dotyczących rzeczywistych parametrów kredytu, do których odsyła art. 45 ust. 1 u.k.k.?

3) Czy sąd z urzędu ma obowiązek zbadania wszystkich przesłanek uzasadniających zastosowanie sankcji kredytu darmowego o których mowa w art. 45 ust. 1 u.k.k., również tych niewymienionych przez kredytodawcę w oświadczeniu o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego?

4) Czy brak poinformowania konsumenta o uprawnieniu wynikającym z art. 53 ust. 2 u.k.k. skutkuje przyjęciem, że kredytodawca nie wywiązał się z obowiązku informacyjnego o którym mowa w 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k.?

5) Czy brak poinformowania konsumenta o wysokości prowizji z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia, którą pozwany pobiera działając jako agent ubezpieczeniowy w kredytowanej składce ubezpieczenia skutkuje przyjęciem, że kredytodawca nie wywiązał się z obowiązku informacyjnego o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k.?

Ponadto skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji ocenił spełnienie przez pozwanego obowiązku informacyjnego jedynie pod względem formalnym nie ustalając, czy wskazana przez pozwanego w umowie kredytu kwota RRSO jest kwotą prawidłową, zgodną z rzeczywistymi parametrami kredytu, jednocześnie nie czyniąc żadnych ustaleń faktycznych co do prawidłowości wskazanej w umowie RRSO jako parametru kredytu. Zdaniem Skarżącego Sąd drugiej instancji nie

wskazał też podstawy rozstrzygnięcia, w szczególności ustalenia faktów, które uznał za udowodnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu.

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego.

Po pierwsze, skarżący w sposób nieuprawniony połączył pierwszą i drugą przesłankę kasacyjną, co wskazuje na ignorowanie zasad obowiązujących przy formułowaniu i uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponadto skarżący nie wskazał przepisów wymagających postulowanej przez niego wykładni. Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w treści uzasadnienia skargi, a zwłaszcza podstaw kasacyjnych, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Po drugie, skarżący nie sporządził w sposób prawidłowy uzasadnienia dla pierwszej przesłanki kasacyjnej. Pomimo bowiem sformułowania pięciu zagadnień

skarżący sporządził wspólne uzasadnienia dla pierwszej oraz drugiej grupy zagadnień (s. 4-5 skargi kasacyjnej). Tymczasem, każde z zagadnień wymagało odrębnego uzasadnienia, które powinno obejmować argumenty wskazujące na istnienie poważnych wątpliwości prawnych, przytoczenie istniejących na tym tle poglądów orzecznictwa i doktryny oraz przedstawienie rozbieżnych interpretacji prawnych i racji jurydycznych stojących za każdą z nich. Tego w lakonicznym uzasadnieniu wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania niewątpliwie zabrakło. Uzasadnienie sprowadza się bowiem w przypadku pierwszej grupy zagadnień do przedstawienia w trzech zdaniach, jak Sąd drugiej instancji interpretuje art. 59 u.k.k., wskazania treści drugiego zagadnienia oraz jego znaczenia dla spraw dotyczących sankcji kredytu darmowego. Natomiast w przypadku drugiej grupy – przedstawienia w czterech zdaniach treści zagadnień, stanowiska Sądów *meriti* oraz oceny powoda. Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uniemożliwia jego uwzględnienie.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że skarżący w dwóch pierwszych zagadnieniach prawnych mylnie powołuje się na art. 59 u.k.k., którego treść nie zawiera jednak przytoczonych przez powoda fragmentów, zamiast na art. 59cc u.k.k.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi. Ponadto naruszenie to musi mieć oczywisty wpływ na wynik sprawy.

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, powód nie wskazał, jaki konkretnie przepis bądź przepisy zostały jego zdaniem

naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi (s. 3-4 skargi kasacyjnej). Taka konstrukcja wniosku wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Po drugie, z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że w znacznej mierze odnosi się ono do ustaleń faktycznych, a ta sfera nie jest objęta kognicją Sądu Najwyższego (zob. art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Po trzecie, sąd drugiej instancji może ograniczyć się do stwierdzenia w uzasadnieniu wyroku, że przyjął za własne ustalenia sądu pierwszej instancji (art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c.). Skorzystanie z tej możliwości w żadnym razie nie może prowadzić do wniosku o oczywistej zasadności skargi.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w tym nieważności postępowania. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał co prawda również na art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. (s. 2 skargi kasacyjnej), jednak w uzasadnieniu wniosku nie odniósł się do tej przesłanki kasacyjnej i nie wyjaśnił, jakie uchybienia miałyby przesądzać o nieważności postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

Marcin Łochowski

(D.Z.)

[SOP]